

ЗАВИЧАЈНИ СНОВИ

Не може се описат словима
Шта човјеку дође у сновима,
Које чезња завичајна ниже,
К'о да лучу памћења ужиже,
Којом машти, путе осветљава
Па сан буде љепши него јава!?
Но не може свако имат снове
К'о изданак земље Херцегове;
А ко не зна област Корјениће
И зрак зоре која тамо свиће,
У те Рајске, питоме врлети,
Сиромашан, тај ће умријети!...
А ја ево на сред Америке
У сновима, гледам рајске слике
И назирем са истока зору,
Што Бијелу, умиваше Гору,
Руменилом, колора рубина,
Као да се постиђе планина;
Још љепота кад доприје ова,
Просторима од Аранђелова
И Сушици обоји вирове,
Разбистри ми младалачке снове!...
Гледајући ријеку румену,
Ја окренух главу у том трену
А у храму Светог Арханђела,
Упаљена бијаху канђела;
Краља Твртка свита и властела,
К'о да причест, судбоносни прима,
Влатко Вуков бијаше пред њима;
Па отоле од љуте невоље
Да хитају на Косово Поље!
Шта све може у сновима доћи,
Под окриљем, глувог доба ноћи
И колико пребројих вјекова
Да досегнем до оваквих снова!?
Слушам горска врела и изворе
Док кристалном бистрином жуборе
И дивим се чаробним пољима,

Испод плашта, Господњег ћилима,
Што је Божја дровала воља
Кад искити Корјенићка поља...
А Клобоку граду на зидине,
Нагоркиње српске, сабор чине,
Само једна бијаше без крила,
То је моја прва љубав била;
Гледа мене, кршна херцеговка,
С' два зелена, божанствена ока!?
Дал' то сјени богиње Атене
У сновима надражују мене,
Или ноћас моја чула хране,
Сјени чедне, богиње Дијане;
Свемогући, грешном рабу кажи,
Шта ми чула, ове ноћи дражи!?
Херцеговка моја приђе близу,
Гледам зубе к'о бисер у низу,
Иде к'мени и ведро се смије,
Као да ме пребољела није;
Још провидна хаљина од свиле,
Подсјети ме на тренутке миле...
Бујне груди пољем таласају,
Ја се питам, јесам ли у Рају;
Бедра њишу као морски вали,
То Свевишњи моју душу гали;
Прама, густа коса, валовита,
К'о на вјетру поље, зрелог жита;
Чини ми се да пољско цвијеће,
За њеном се љепотом окреће
А капи се весељаху росе,
Док их газе њене ноге босе!?
Тад хаљину, покретом лептира,
Скиде поред Сушициног вира,
Па фигура обнажи се њена
Као кад је од мајке рођена;
Лагано се у кругу окрену,
Ја удахнух сву љепоту њену
И кожа ми замириса њена,

Као некад у срећна времена;
Сад завидим бистрим таласима
Кад утону у загрљај њима,
Са матицом у коштац се хвата
Ко јегуља из скадарског блата!?
У мени су страсти узавреле,
Прошапутах: Земаљски анђеле,
Јели ово моја ноћна мора
Ил принцеза са рускога двора,
Или дужда Млетачког, одива,
Ил' то душа, грешног раба снови;
Ил' тренутак, Мандушића сана,
„Миле снахе Милоњића бана“!
Па помислих, шта ли ме још чека,
Ове ноћи скупље од вијека!?
Да је могу икако дотаћи,
Но залуду, не могу се маћи
Јер ме нека магија из снова,
Као биљку за земљу прикова;
Залуд зовем с' Корјенићке Вале,
Ријечи се у чвор завезале
А снаге ми у грудима неста,
Нит' шта рећи нити макнут с'мјеста!
Чини ми се нешто збори мене,
Но ријечи не допиру њене;
Можда ми је нешто пришапнула
Но су моја отказала чула,
Онда себи у немоћи реко':
Тако близу а тако далеко!?
Све ме чуди, што се отуђила,
Када ми је прва љубав била?
Некада је ко срна хитала
И на моме крилу освитала,
Од сутона до свитања дана,
Мед сам пио са њених усана
А сада се знојим у немоћи,
Боже Драги 'оће ли ми доћи?
Што ми ноћас срце искомада,
Зор-ђевојко, херцеговко млада!?
И док она на обали сједи,

Рајска слика поче да блиједи,
Из ове ме еденске тишине,
Пробудише земаљске машине;
Од тутњаве затресе се зграда,
То вардају аута Запада,
Па бездушне, прекидоше силе,
Сан чаробни Словенске идиле;
Из Раја се вратих у Пакао,
Умало сам тада заплакао!...
Од тог дана ја са једном жељом,
Састајем се са топлом постељом,
Празна нада тиња у свијести,
Када заспим, опет ћу је срести
И ако сам свјестан то не бива,
Такав сан се два пута не снови;
Ко доживи једном да га сања,
Тај ће срећник живјет од сјећања!...
Још се срдим, зашто не потраја,
Рајска слика мога завичаја,
Јер ме ломи монотона јава,
Шта ће кавез за горскога лава?
Шта је крсташ орао без зрака
А шта градска врева за горштака?
Што ће младост земље Херцегове,
У тијесне бетонске торове,
Шта „Динарац“ душе племените,
Код доларске да тражи елите!?
Не може се описат словима,
Шта човјеку дође у сновима,,,

Пјесник Драгослав Брновић
Тел 064/329 99 94
К р а љ е в о